

ler med religiøse motiver: Jesus, Maria osv. Det var der nogle kristne, der følte sig gået for nær ved, og som ville anmelde den her supermarkedskæde for blasfemi. Men supermarkedet trak så sandalerne tilbage, fordi der blev så meget offentlig debat om det.

Vi mener, at vi skal have adskilt kirke og stat, at vi ikke skal have en strafferetlig beskyttelse af bestemte trossamfund. Derfor ønsker vi også at fremsætte et samlet forslag om adskillelse af kirke og stat, hvor ophævelse af blasfemiparagrafen vil være en del af det samlede forslag, vi kommer med.

Men vi kan ikke støtte Dansk Folkepartis lovforslag, som det ligger her, på grund af de bemærkninger, der er, som andre har været inde på. Hvis vi laver lovændringer i det danske Folketing, skal de bygge på politiske holdninger, ikke på teologiske diskussioner eller på antagelser og påstande om andre religioner, hvad enten det er den ene eller den anden eller den tredje religion, man kommer med påstande om i sådanne bemærkninger. Det ønsker vi ikke at stemme for. Derfor vil vi i stedet selv til næste samling komme med et samlet forslag til adskillelse af kirke og stat.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Jeg vil herefter give ordet til ordføreren for forslagsstillerne, hr. Jesper Langballe.

Jesper Langballe (DF):

Det er ikke at føre teologiske diskussioner i Folketingssalen at gøre opmærksom på den kulturhistoriske kendsgerning, at islamiske og kristne samfund har udviklet sig forskelligt.

Denne straffelovsparagraf er meningsløs i et land, hvis retskultur og hvis tradition for ordets frihed er præget af kristendommen. Under muslimsk teokratisk styreform er det en statslig pligt at værne om profetens ære og hævne krænkelser af denne ære med dødsstraf, jævnfør den gennem mange år opretholdt fatwa fra det iranske præstestyre mod forfatteren Salman Rushdie for romanen »De sataniske vers«, et skelsættende mesterværk i europæisk litteratur. Kun yderliggående muslimske fundamentalister kan overhovedet have glæde af den lovparagraf.

Vores egen religiøse tradition og dermed også vores retstradition er fundamentalt anderledes.

Her er det ikke en statsopgave – i øvrigt heller ikke en kirkelig opgave – med rettens hjælp at værne Kristi ære mod forhånelser. I kristne kirker læser man hver langfredag de forhånelser, der blev slynget mod den korsfæstede, sagtmodige konge, som ifølge den kristne tros lære selv havde opsøgt forhånelserne, og som var blevet dømt til døden af de religiøse magthavere. Og dømt for hvad? For blasfemi såmænd. Han spotter Gud, lød anklagen mod Jesus. Siden har blasfemidomme eller noget, der minder herom, især været knyttet til den middelalderlige inkvisitions uhyrligheder.

Kl. 16.05

Filosoffen Voltaire, som jeg har nævnt, krænkede i det 18. århundrede mange kristne menneskers religiøse følelser. Han blev ikke dømt for blasfemi. Hans skrifter blev ikke forbudt. Bare tanken herom ville forekomme os absurd.

Det er utvivlsomt den teologiske og kulturhistoriske baggrund for, at den ikke særlig gamle danske blasfemiparagraf stort set aldrig er blevet brugt. At den ikke er blevet ophævet, skyldes formentlig kun, at den har været uskadelig indtil nu, hvor muslimske fundamentalister synes at kunne bruge den.

Den fanatisme, der førte til et bestialsk mord på en filminstruktør, påberåber sig bagefter sine krænkede religiøse følelser, fordi filmen bliver vist. Enhver med bare den mindste smule sans for åndsfrihed og ytringsfrihed må svare: Her går grænsen. Det skal et frisindet lands retsvæsen ikke bruges til. Her skal der intet religiøst hensyn tages, der kan rokke ved ytringsfriheden.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.